

«Дзеці не павінны быць важнейшымі за мужа»

«Мама вельмі важна знайсці час для сябе»

— Як нарадзілася ідэя зрабіць календар «Супер-мамы»?

Г.: Да нараджэння Ладушкі мне хопала двух нататнікаў: у адным былі малюнкi, у другім — планы, сустрэчы. Калі я стала мамай, зразумела, што, каб усё паспець, увесь месяц у мяне павінен быць перад вачыма. Вельмі доўга шукала календар зручнага фармату. Але так і не знайшла. Дэкартывы календары, дзе зверху вялікі малюнак, а знізу — лічбы на ўсю клетачку, шмат. Для мяне ж важна, каб ён быў не толькі прыгожым, але і функцыянальным. Таму расчарціла на вялікіх клетках аркуш ватману фарматам А2 і павесіла на сцяну. Цэлы месяц запісвала туды свае справы. Але ў рэшце рэшт пачуццё эстэтыкі перамагло, і я звярнула першую старонку календара... Мне гэта дапамагло. І я падумала, што такая штука патрэбна ўсім мамам.

— А ці карыстаецца Сяргей сямейным календаром?

С.: Я кажу Ані, што ў мяне футбол, напрыклад, у пяты а дзясятый вечара, і яна ўлічвае гэта, калі складае план на тыдзень. Асабіста мне календар дапамагае зразумець, што і калі мы робім сям'ёй.

Г.: Сяргей туды нічога не ўпісвае.

С.: Ну, часам.

Г.: Але вельмі рэдка (смяецца). Гэта календар для супер-мамы, таму я яго і вяду. У мяне ёсць шматдзетныя сяброўкі, дык там і старэйшыя дзеці запісваюць календар, у іх нават фламастар свайго колеру. Яны запісваюць гурткі, дні нараджэння сяброў, каб мама ведала, калі трэба падрыхтаваць падарунак. У мяне ж календар больш для сваіх спраў. Бо дачцэ зараз два з паловай, і ў яе асабліва сваіх спраў няма (смяецца). Я наўмысна рабіла вялікія клеткі, каб шмат усяго можна было запісаць. Мне, як занятай маме, якая хоча і памалываць, і з сяброўкамі пабачыцца, і спортам заняцца, і банальна на манікюр схадзіць, трэба планавалі дні, каб усё паспець. У календар уваходзіць 180 налечак, каб візуалізаваць свае планы. Напрыклад, запланавалі з мужам паход на канцэрт — клею ноткі, дзень нараджэння ў добрай знаёмай — торцік са свечкамі, трэба звядзіць дзіця да доктара — дзядзьку ў белым халаце. Я ў календар упісваю не толькі свае справы, але яшчэ дасягненні Ладкі: першую машынку намалывала, сказала нейкую цікавую фразу... Таму гэта ўжо не проста календар, а больш як сямейны дзённік падзей атрымліваецца, які можна пасля захоўваць, як частку сямейнай гісторыі.

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

ЗВЯЗДА

— Ведаю шмат маладых мам, якія «раствараюцца» ў дзіцяці. У іх няма часу нават выпяцца нармальна, а ты кажаш пра манікюр і сустрэчу з сяброўкамі...

Г.: Усе мамы розныя. Асабіста мне пасля нараджэння Ладкі яшчэ больш хочацца маляваць. Хоць, сапраўды, катастрофічна не хапае часу. Але, калі ёсць жаданне, час заўсёды можна знайсці. Іншая справа, што некаторым мамам абсалютна камфортна «растварыцца» ў дзіцяці. Вось толькі наколькі камфортна гэта тату? Ён прызвычаіся, што жонка для яго, а цяпер яе няма, бо яна цалкам для дзіцяці. Гэта праблема. Хоць ёсць жанчыны, для якіх гэта не праблема, бо, калі ў іх раней не было хобі, у якое душы ўкладвалі, то дзіця лёгка займае гэта месца — і жанчына пачынае адчуваць сябе цалкам камфортна. Некаторыя мамы кажуць: «Я нават не ўяўляю, як без яго жыла».

Але мой календар хутчэй за ўсё для актыўных матуляў, у якіх рознабаковае, насычанае жыццё. Калі б гэта быў календар вакол дзіцяці, ён бы ўтрымліваў такія налечкі, як, напрыклад, пакарміць з бутэлькі, памяняць падгузкі. А ў мяне ўсе налечкі тычацца мамы. Бо мама вельмі важна знайсці ў стане цэйтноту час для сябе. Ёсць такая прымаўка: «Дзіця сыдзе, а муж застаецца». Таму трэба максімальна знаходзіць час і для каханага. У календары ёсць налечкі ў выглядзе сардэчка — рамантычная вячэра з мужам. Пра гэта таксама нельга забываць.

— Як часта такая налечка з'яўляецца ў вашым сямейным календары?

Г.: Стараюся (усміхаецца і пазірае на Сяргея).

С.: Я згодны з Аняй. Дзіця не павінна быць галоўным. Галоўнымі павінны быць тата і мама, адносіны паміж імі. Калі ж дзіця выходзіць на першае месца, то, як правіла, адносіны церпяць.

Г.: Калі шчаслівыя бацькі, то і дзіця таксама будзе шчаслівым. Мы, напрыклад, гадуем дачку па сістэме «ціхая ноч». Яна заснавана на дакладным рэжыме і разлічана на занятых бацькоў, для якіх важны ў першую чаргу іх душэўны стан. Магчыма, гэта будзе цынічна гучаць, але спачатку бацькі павінны выпяцца. Дзіцяці не патрэбна стомленая і злая мама, якая не выпалася і злуецца, што з мужам пасварылася.

«Сяргей — галава, а я — рукі»

— Першы календар для супер-мам быў на рускай мове. Чаму на 2017 год вырашылі зрабіць яго беларускамоўным?

Г.: Мы практычна ўсе нашы паштоўкі робім на беларускай мове. Адчуваем, што так правільна. Мы ж беларусы. Хоць і размаўляем паруску, але любім беларускую мову. Па-першае, яна мілагучная. Па-другое, мне самой яе

хочацца падвучыць. Я цяпер актыўна займаюся вывучэннем гісторыі Брэста. Наогул, важна ведаць свае карані, гісторыю сваёй сям'і, горада, краіны, мовы. Файна, што гэта становіцца трэндам. Магчыма, мы яго і робім — трэнд на беларускамоўныя паштоўкі.

С.: Цяпер рускамоўных і англамоўных паштовак поўна і імі нікога не здзівіш. Яксных жа паштовак на беларускай мове, калі мы пачалі іх выпускаць, практычна не было. Мы былі адны з першых.

Г.: Мы раней займаліся яшчэ і адзеннем. Я малявала прынты на майкі з Радзівілам, Купалам, Багдановічам... Першая партыя разышлася вельмі хутка, але мы практычна нічога не зарабілі. А ўсё таму што набывалі тканіну і шылі майкі па ўласным дызайне. Канешне, прасцей было купіць гатовыя і нанесці прынты. Але мы не шукаем лёгкіх шляхоў. Магчыма, пазней вернемся да гэтай тэмы...

С.: Амаль усё, што зарабляем на паштоўках, укладваем у справу. Эксперыментуем з паперай, тканінай. Хочам, каб было не толькі стыльва, арыгінальна, але і якасна. Хочам надаць нейкай эстэтычнасці нашай беларускасці. Каб беларус лічыў, што беларусам быць выдатна. І не толькі беларус. Ва ўсім свеце ведаюць і любяць рэчы «IKEA». Гэтая мегапаспяхова карпарацыя ў ручніках, дыванах выкарыстоўвае свае нацыянальныя ўзоры. І прыемныя, якасныя рэчы ты пачынаеш асацыяваць са шведскім фальклорам. І пачынаеш яго любіць. Мы таксама мусім ствараць якасныя рэчы і туды дадаваць беларускі фальклор, бо ён не верагодны!

— Ёсць планы ператварыць сямейнае хобі ў асноўную дзейнасць?

Г.: Я — мама ў дэкрэце, Сяргей — вэб-распрацоўшчык. Цяпер нашу сям'ю корміць заробак мужа. «Важны гусак» вельмі вялікіх грошай пакуль не прыносіць.

С.: Насамрэч зарабляць можна і на дробязях. Паштоўкі патрэбныя — людзі нараджаюцца, святкуюць дні нараджэння, вяселлі. Гэта можна зрабіць паспяховым бізнесам, але трэба быць цярдлівым і мець густ.

— Як нарадзіўся сямейны праект?

Г.: Наспела крытычная маса маіх малюнкаў, нейкі выхлап павінен быў з'явіцца. Бо абмяжоўвацца лайкамі ў сацыяльных сетках, вядома, прыемна... Але што далей? Што можна з малюнкам зрабіць? Самае простае — надрукаваць паштоўку. Пасля мы ўжо даведаліся, наколькі гэта няпроста. Каб надрукаваць свой малюнак і выдаваць легальна паштоўку, патрэбна ліцэнзія выдаўца... Усім гэтым займаўся Сяргей. Я ж толькі маляю, вельмі шмат прыдумваю. У мяне муж — фільтр, які адбірае работы для паштовак.

— І ты з ім пагаджаешся?

Г.: Канешне, у нас узаемная згода. Насамрэч, што тычыцца паштовак, то Сяргей вельмі часта выступае генератарам ідэй. Ён — галава, а я — яго рукі. Менавіта, Сяргей прыдумаў універсальную паштоўку. Там пералічаны словы — «мілай, дарагой, любімай...», «маме, дзядулі, бабулі...», «з днём народзінаў, 8 сакавіка, 23 лютага...», — і застаецца толькі падкрэсліць патрэбныя. Калі б я малявала паштоўкі, яны б былі з сардэчкамі, зайчыкамі, якія абдымаюць адно аднаго... А ў тандэме з мужам атрымліваюцца вельмі вясёлыя: з надпісам «Супакойся ды працягвай», са станікам у выглядзе васьмёркі, а побач — збянтэжаны кот...

— Мне вельмі падабаецца ваша паштоўка з гусаком

спрабуюць падавацца больш значнымі, чым ёсць на самай справе.

«Некаторым мамам абсалютна камфортна «растварыцца» ў дзіцяці. Вось толькі наколькі камфортна гэта тату?»

— А сябрам любіце даваць свае работы?

С.: Усё і атрымалася менавіта з жадання падарыць. Яшчэ да «Важнага гусака» мы з Аняй прыдумвалі паштоўкі для кожнага сябра на ўсе святы.

«Клейце самыя танныя шпалеры — няхай дзеці самавыяўляюцца»

— Калі ўсё паспяваеце: і на рабоце, і з дзіцем упраўляцца, і «Гусаком» займацца?

Г.: Наш праект — гэта альтэрнатыва тэлевізару. Хтосьці глядзіць тэлевізар увечары, а мы займаем «Гусаком» (смяюцца). Пару гадоў таму мне пашчасціла трапіць у экспедыцыю па Маскве, якую ладзіў дызайнер Арцёмій Лебедзеў. Гэта быў вельмі круты эксперымент. Мы кожны дзень наведвалі як мінімум 4 месцы: напрыклад, метро, вежу федэрацыі, кватэру з

мею, як можна марнаваць час на камп'ютарныя гульні, калі вакол столькі цікавага: можна пакатацца на веласіпедах, памалываць...

— А дачка ў творчы працэс не ўмешваецца? Сцены ў доме не спрабуе ўпрыгожыць?

Г.: Канешне, упрыгожвае. Нічога, паклеім наноў, гэта ж дзіця. Нам з Машай мама таксама дазваляла маляваць на сценах, і мы ёй вельмі ўдзячныя за гэты плюсик у разняволенні. Таму раю бацькам: клейце самыя танныя шпалеры, няхай дзеці самавыяўляюцца.

— Маша — гэта твая сястра?

Г.: Так, мы блізныя. Маша таксама мастачка. Цяпер яна ў Грэцыі. Малое фільм пра Ван Гога. У ім, па задуме польскага рэжысёра, кожны кадр павінен быць намалываны алеем. У тым міжнародным праекце ўдзельнічае 100 мастакоў з усяго свету.

— Хочаце, каб ваша дачка таксама стала мастачкай?

Г.: Мы ніякіх планаў наконт Ладзі не маем. Проста прапануем розныя варыянты баўлення вольнага часу, каб яна ўсё паспрабавала. Што спадабаецца, тым і будзе займацца. Пакуль што ёй цікавыя толькі машынкi і маляваць. Напэўна, усё ж такі аказвае ўплыў мой стыль жыцця. Я хаджу на выставы. Таму не дзіўна, што Ладка адчувае сябе ў брэсцкай выставачнай зале як рыба ў вадзе. Упершыню дачушка пайшла са мной на выставу ў калясцы, калі ёй быў усяго месяц. І сёння яна ўжо ў колерах лепш за Сяргея разбіраецца: без праблем адрозніць малінавы ад ружовага, бэзавы ад фіялетавага.

— А як бавіце час утраіх?

Г.: У нас ёсць сямейная традыцыя — дзень сям'і: у суботу мы вельмі рэдка снедаем дома. Звычайна ўтраіх ідзем у кавярню, ядзім, напрыклад, сырнікі з какавай, а пасля гуляем па горадзе. Пакуль на вуліцы было цёпла, пастанна каталіся на веласіпедах, Ладка ў нас з аднаго года — у веласіпедным крэсле. Звычайна, як толькі муж прыйшоў з работы, мы ўсёй сям'ёй едзем у парк, на набярэжную ці на вуліцу Савецкую марожанага паесці. Не трымаем дачку ў «цяплицы». Стараемся як мага часцей кудысьці вывозіць з дому, новых людзей ёй паказваць. Мы часта вандруем з Ладкай па Беларусі, наведваем фестывалі, канцэрты, замкі. Разумею, чым больш яна ўбачыць, тым больш развітой асобай вырасце, будзе больш шырока ўспрымаць свет.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.

nadzieja@vziasda.by

Фота з сямейнага

архіва герояў.